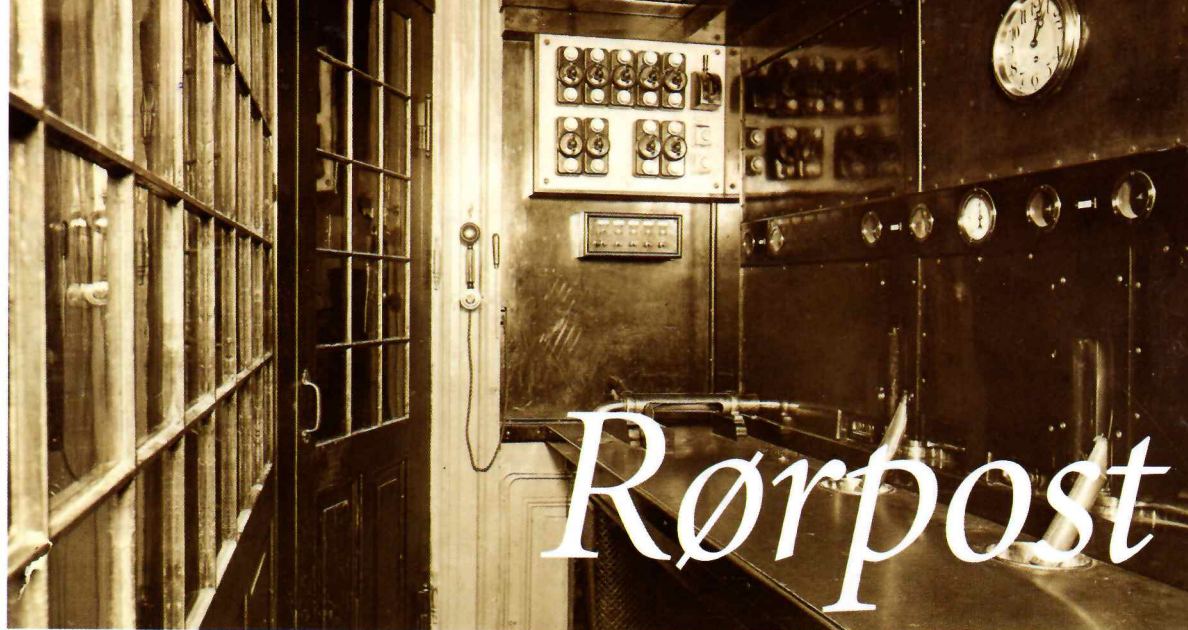

MUSEUMS

poster

NR. 2 / APRIL 2003
POST & TELE MUSEUM

Rørpost fra
Hovedtelegrafen i
Købmagergade,
1910. Post & Tele
Museum.

Af Sune Christian Pedersen

Et af de mest populære indslag i udstillingen [Haster!] er rørposten, der hvirvler gennem de gennemsigtige plasticrør under loftet. For mange besøgende er rørposten et nyt og eksotisk bekendtskab – en mellemting mellem en kæmpe støvsuger og en postkasse. Herhjemme en ret sjælden teknologi. I mange vestlige storbyer har rørposten imidlertid spillet en vigtig rolle i over hundrede år.

Telegrafiens begrænsninger

Rørposten er et biprodukt af den elektriske telegrafi og stammer fra 1850'erne. Den lynhurtige telegraf vakte almindelig begejstring og store forventninger med sin enorme forøgelse af kommunikationshastigheden over store afstande. Hurtigt stod det dog klart for de nationale telegrafvæsner, at telegraferne havde deres begrænsning i de store byer.

Når et telegram kom udefra, enten fra udlandet eller fra provinsen, blev det på den modtagende station transskriberet og dernæst videresendt til det nærmeste lokale telegrafkontor, der atter måtte transskribere det. En møjsommelig procedure, der kunne medføre store ophobninger af telegrammer

i travle tider. Telegrafbude kunne selvfølgelig afhjælpe på bunkerne, men de repræsenterede en pinagtig langsomhed i forhold til en teknologi, der havde skabt forventninger om noget større.

Aflastning for telegrafien – men ikke for kattene

Den første rørpost så dagens lys i London i 1853. Via et lufttæt rør forbundet med en dampmaskine skabte man et vakuum, der kunne suge en hul cylinder med et telegram i fra den centrale telegrafstation i byen til telegrafstationen ved The Stock Market, hvor de største kapacitetsproblemer opstod. Nu kunne telegrammerne lynhurtigt sendes mellem de to stationer i stort antal.

Systemet blev en succes og i løbet af 1860'erne udbredt til andre storbyer som Berlin, Paris, Wien, Prag, Rio de Janeiro, Dublin, Rom og New York (hvor man lavede rørene så brede, at man ved en lejlighed

kunne sende en stakkels kat igennem). Netværker af rør forbandt postkontorer og telegrafstationer, og de store fordelingscentraler til rørpost kom til at præge storbyernes kommunikationssystemer. I enkelte byer organiserede man rørposttjenesten så godt, at folk kunne afsende særlige rørposttelegrammer, der slet ikke blev telegraferet og derfor ikke var prissat efter antallet af bogstaver.

Rørpost i Danmark

København fik aldrig et underjordisk netværk af denne slags. Her måtte telegrafbudene bringe telegrammerne ud på den gammeldags maner. Men i enkelte store bygninger blev rørposten installeret som et internt kommunikationssystem – et intranet, med et moderne udtryk. Det gjaldt fx Rigshospitalet, Odense Universitetshospital, Udenrigsministeriet og Hovedtelegrafstationen på Købmagergade.

Det nye rørpostsystem i udstil-

„Prøv selv“. Rørpost i udstillingen [Haster]. Brevet lægges i patronen, hættten skrues til, patronen lægges ind i røret, et enkelt tryk på knappen og – svup! Budskabet er på vej.
Foto: Jan Friis.

lingen er således ikke det første, der har været i bygningen. Tidligere var „centralfordelingen“ i Købmagergade, hvor telegrammer blev fordelt alt efter hvor og hvordan de skulle befordres videre, forbundet via rørpost med Købmagergades postkontor og telefonindleveringen – altså de steder, telegrammerne blev indleveret. Et meget lille system efter europæisk målestok. Og alligevel et usynligt og glemt system, der har befordret tusindvis af meddelelser videre på deres vej ud i verden.

Fra Berlins kejserlige rørpostsystem, 1877. Byen fik igennem årene et gigantisk rørpostsystem, der dækkede over 300 kilometer. Alene i året 1898 passerede over 2,3 millioner forsendelser gennem rørene. Museum für Kommunikation, Berlin.

Tiden på hovedet

Af Marie Ørstedholm

Bulgar Time kaldte den amerikanske kunstner Viktor IV sit tidsunivers. Med sine forunderlige ure vendte han tiden på hovedet og satte på drillende vis spørgsmålstegn ved det moderne menneskes forhold til tiden. Flere af hans ure tikker for tiden i museets særudstilling [HASTER!].

Baglæns præcision

Ikke ét af Viktor IV's (1929-1986) Bulgar-ure følger konventionerne for et almindeligt ur. Tallene er placeret i omvendt rækkefølge, forskudt, på hovedet eller spejlvendt – og viserne går altid baglæns. Ikke desto mindre går Bulgar-urene med samme præcision som et almindeligt armbandsur og de fungerer lige så upåklageligt. De kræver blot, at vi afsætter et øjeblik ekstra til at begribe princippet bag dem og aflæse tiden efter det. At vi tager os tid til at forstå tiden.

Øjeblikkets magi

Viktor IV's nytænkning af tiden er ikke kun et opgør med den klassi-

ske lineære tidsopfattelse, men lige så meget hans originale måde at pege på tidens tyranni. Med sine ure opfordrer han os til at stoppe op og reflektere over, hvordan vi lader timer, minutter og sekunder styre vores liv i en evig halsen mod nye fremtidsmaal. Lev i nuet, var budskabet bag Bulgar Time. Viktor IV sammenfattede det selv i skæve sentenser som „These are the good old days“ og „The time is always now.“

Amstelflodens konge

I et kvart århundrede dyrkede Viktor IV selv sin livsfilosofi i Amsterdam på sin enestående husbåd

Logbogsblad udført af Viktor IV i november 1972. Tilhører Ina Munck.

Bulgar Time vægur. Er klokken ti minutter i to eller måske ti minutter over ti? Bulgar-ure har været i produktion siden begyndelsen af 1980'erne og kan i dag købes som armbandsur og vægur, bl.a. i museets butik indtil 3. august 2003.

med tilbygninger, dyr og have – og ikke mindst med sin danske hustru Ina Munck. Som kunstner er han især kendt for sine symbolske malerier udført på træ – ikonerne – og for sine mange tusinde logbogsblade, dagbogsoptegnelser udført som grafiske kunstværker. Han skiftede kunstnernavn flere gange og det var som „Bulgar“, at han sidst i 1970'erne opfandt tiden af samme navn. Bulgar Time blev et omdrejningspunkt for hans livsopfattelse. I et brev fra 1986 skriver han: „Jeg er blevet det ur og jeg kan danse alle dets bevægelser. Jeg er uret både som menneske, som form, som kunstværk og som kunstner. Produkt og menneske i ét.“

Kobberstik af Johannes Mejers kort over Haderslev, 1649. Under Christian 4. var Kolding knudepunkt for postruterne til København, Hamburg og Aalborg. Det kunne ske at postbudene fra Hamburg sprang Haderslev over og kørte direkte til Kolding. Men det var ikke et klogt valg, når den hidsige konge selv opholdt sig i Haderslev som i vinteren 1638, hvor han gik glip af vigtig udenrigspost. Måske fordi budet ikke kunne finde vejen mod øst til Haderslev på grund af sne. Foto: Jan Friis.

Sidste nyt – særudstilling – kun kort tid:

Museet er i den heldige situation at være i besiddelse af ikke mindre end 38 originale blade af Johannes Mejers fantastiske flotte kobberstukne kort over hertugdømmerne Slesvig og Holsten. De udstilles på balkonen (1. sal) i perioden 8. april-25. maj 2003.

Tid og vej

**Af Hans Runge Kristoffersen
og Sune Christian Pedersen**

**Posten skal frem. Hurtigt og til bestemt tid. Dag og nat. Sommer og vinter. Sådan er det i dag – og sådan har det været fra postens første dag. Også det stadi-
ge krav om effektivisering blev introduceret i postens første århundrede.**

Tidspresset på postens ansatte optræder allerede i et udkast fra 1623 til den forordning, der etablerede postvæsenet året efter. I udkastet stod bl.a., at budene hver dag, vinter såvel som sommer, skulle gøre visse rejser, „og hvad dagen ikke kan tilstrække, dertil skal natten bruges“. Købstæderne og bønderne skulle tilsvarende forpligtes til at fremme budene ved nat og dag.

I postvæsenets første forordning fra 1624 blev turen fra København-Hamburg sat til at vare 8 dage. Rejsen foregik på åbne vogne, som budet selv måtte hyre i de byer, han kom frem til. I 1640'erne var rejsetiden skåret ned til 4 dage, og i 1653, da postvæsenet overgik til den hamborgske købmand Paul Klingenberg, skulle turen til Hamburg klares „udi mindre end 3 dages tid“. Og ved århundredets slutning var kravet 51 timer. Der var sågar beregnet en minimumshastighed, nemlig „enten vejene er onde eller gode hver mil [ca. 7 km] udi tre kvarter af en time“, altså ca. 7-9 km/t. På posthusene og skiftstederne undervejs måtte postbudet og postmesteren højst bruge et

kvarter på at omfordele posten, før rytteren skulle være tilbage i sadlen.

Opmåling af veje

Så præcise krav krævede en nøjagtig kortlægning af rutens vejstrækninger, og på det felt gjorde man sig store anstrengelser i 1690'erne. Den verdensberømte danske videnskabsmand, Ole Rømer, foranstaltede en præcis opmåling af landets hovedveje ved hjælp af en særlig milevogn. Postplanlæggerne fik nu et mere præcist grundlag at udarbejde ruter og regler for ankomsttider på, og postbudene kunne bruge de milesten, der blev opsat langs vejen til at markere kvarte, halve og hele mil. Opmålingen var ikke den første af sin art i landet. Både under Frederik 2. og Christian 4. blev der foretaget milevognsmålinger og opsat milesten og –pæle langs vigtige kongeveje, men Rømers var den første lands-

Trekvartmilesten (med tre huller). Stenen stammer fra Rømers store vejopmåling. Milesten blev placeret for hver kvarte mil, så rejsende kunne navigere efter dem. De oplyste om, hvor langt den rejsende var kommet, men fungerede også som retningsgivere. Tilhører Ole Rømer Museet. Foto: Jan Friis.

dækkende opmåling af de veje, posten færdedes på.

„Ved rejsen fra Korsør af fandt vi det meget artig, at der på landevejen ved hver fjerdingvej ($\frac{1}{4}$ mil) stod nye milepæle, nemlig en rund dyngeste, 2 a $2\frac{1}{2}$ mands længde i diameter og 12 fod høj, af hvis øverste centrum en sten ragede frem“, skrev den tyske læge J. D. Major i en rejsebeskrivelse fra 1693.

I 1690'erne skabte søkorttegner Jens Sørensen også nogle uhyre præcise topografiske land- og søkort, men om disse militærhemmeligheder nogensinde var tilgængelige for postens folk, er uvist. Overblikket over landet har man formentlig måttet danne sig ved hjælp af kartografen Johannes Meijers kort over Danmark fra 1650.

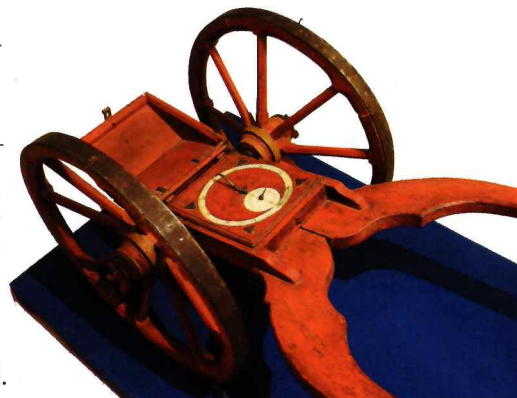
Kontrol med hastigheden

I 1683 blev Klingenbergs pålagt at sørge for at lade postrytterne skifte hest for hver anden mil. Og at det var alvorligt ment fremgår af, at postmester Bolt i Odense blev truet med en bøde på 20 rigsdaler for hver gang, han lod rytterne springe skiftet over – til sammenligning tjente Bolt 80 rigsdaler om året. Friske heste var en nødvendighed, hvis den høje hastighed skulle opretholdes.

Det samme var pålidelige ryttere. I 1667 blev alle, der havde med postens fremførelse at gøre, under trussel om straf, pålagt at føre registre over postens ankomst- og afgangstid. Der blev udarbejdet fortrykte blanketter, der skulle udfyldes med ankomsttider, efterhånden som posten kom frem. Blev forsinkelserne for store, vankede der bøder til postmesteren (der så passende kunne sende bøden videre til budet).

Tidsproblemet

Det var dog ikke så enkelt som man skulle tro at fastslå, hvor store forsinkelserne egentlig var. Problemet var, at landet ikke var synkroniseret. Det var ganske svært at vide med sikkerhed, hvad klokken på et givet tidspunkt var i nabobyen. Urene var upålidelige og solen det mest sikre, man kunne stille uret

Milevogn, o. 1700. I 1691-97 rejste landopmålerne land og rige rundt med en milevogn omtrent magen til denne for at opmåle vejlængder. Milevognen overfører ved hjælp af en række tandhjul hjulenes omdrejninger til målerskiven. Milevogne kendes i Europa fra første halvdel af 1500-tallet, og i 1580 fik Frederik 2. en milevogn tilsendt fra Mecklenburg, formentlig den første, der opmålte danske veje. Tilhører Tøjhusmuseet. Foto: Jan Friis.

efter. Derfor udsendte Christian 5. i 1696 et reskript, „eftersom vi fornemme, at sejerværkerne (tårnurværkerne) i en del af købstæderne i Vort rige Danmark, hvor den ridende post passerer, meget ulige og urigtige skal gå, hvilket skal komme af såvel klokkernes nachlæssighed (efterladenhed) som sejerværkerens udygtighed, hvorover posten i sine timer ikke lidet skal forvirres“. Derfor skulle købstæderne straks få repareret de upræcise urværker.

De upræcise ure kunne derfor være en bekvem undskyldning for de forsinkede postbude og deres postmestre. I 1753 måtte postmesteren i Assens forklare sig over de mange forsinkelser på ruten Nyborg-Odense-Assens, og her fremhævede han uret i Assens, der var kendt for at gå for stærkt. Til dette bemærkede Generalpostamtet, at „det var helt sælsomt“, at uret altid gik forkert, når postillonen ankom til byen, „men derimod rigtig, når han red derfra“.

I 1790'erne blev problemet løst ved at udstyre postrytterne med de såkaldte postfølgeure, som gjorde det muligt for postmestrene, der modtog budene, at vurdere tidsforbruget ud fra ure stillet ved afgangstidspunktet.

Hvad er klokken?

Af Jacob Westergaard Madsen

Danmarks Radio fremlagde for nylig planer om at udelade lyden af Rådhusklokkerne inden middags-radioavisen. „Ikke længere tidssvarende“ var udmeldingen. Fælles tidssignaler som rådhusklokkerne har ellers været en central del af tidens historie siden slutningen af middelalderen.

Signal til øret

Klokkers kimen over by og land har markeret døgnets og menneskers rytme siden slutningen af middelalderen. De ringede til bøn, kaldte folk til arbejde og var af stor betydning for tidsfornemmelsen i lokalsamfundene. Urskiver på kirke- og rådhusårnernes ure kom først senere. Skikken med at spørge: „Hvad er klokken?“ kan føres

Tidskugle, udateret, antagelig fra Lange-linie. Kuglen modtog et telegrafsignal på et fast givet tidspunkt, hvorefter den faldt. Folk kunne da justere deres ure efter kuglens fald. Tilhører Post & Tele Museum. Foto: Jan Friis.

tilbage til denne tid.

I sidste nummer af Museums-Posten bragte vi en artikel om overgangen fra lokal til national tid. Den nationale fællestid blev officielt indført i Danmark i 1880 og var en helt naturlig følge af tidligere tiders bestræbelser på at gøre det lettere at koordinere de stigende mængder af kommunikation og de øgede hastigheder. For at koordinere de mange forskellige tidsskemaer måtte man sikre sig, at man snakkede om den samme tid. Urene gik efterhånden også med en nøjagtighed, så det gav mening at indstille dem præcist efter hinanden. I anden halvdel af 1700-tallet besluttede Kong Christian VII's livlæge, Dr. Struensee, sig for at gøre noget ved sagen.

... og til øjet

Blandt de mange forordninger og regulativer der udgik fra Struensees hånd, findes beslutningen om at indføre et visuelt tidssignal, som fra 1772 hver onsdag og lørdag forkyndte middagen i hovedstaden. Klokken lidt i tolv blev et flag hejst til tops på toppen af Københavns Universitets Observatorium, Rundetårn. På slaget 12 blev flaget sænket til skue for hele København, så alle ure kunne justeres efter den samme tid.

I 1869 blev flaget på Rundetårn afløst af en meget særegen konstruktion; den såkaldte tidskugle på toppen af tårnet ved Nikolai Kirke. Ved hjælp af en telegrafledning og en elektrisk anordning under kuglen kunne man fra observatoriet i Rundetårn bringe kuglen til falds hver dag klokken 13. Forinden var kuglen blevet hejst halvvejs op i en stang klokken 12:55, og to minutter senere helt op, så folk kunne holde sig parat til at stille urene. I 1909 flyttede tidskuglen ud på Silopakhusets gavl i Frihavnen, hvor den forblev indtil 1941.

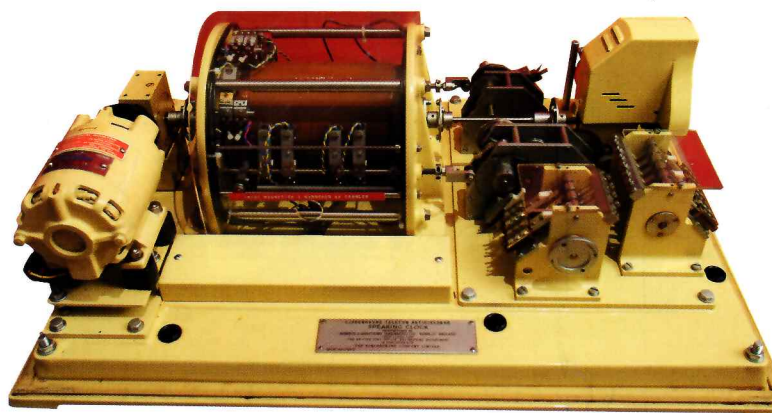

Nikolaj tårn med tidskugle, før 1909.

Ure overalt

I mellemkrigsårene blev tidskuglens funktion overhalet af nyere medier. Via radioen og telefonens „Erk. klokken“ kunne man orientere sig efter den nøjagtige, officielle tid døgnet rundt. Ikke bare lokalt men i hele landet. I dag er der præcise ure overalt. Det kræver nærmest en aktiv indsats ikke at vide, hvad klokken er i længere tid af gangen. Mange ure modtager løbende radiosignaler fra Frankfurt, hvor der befinder sig et atomur – verdens mest præcise ur-type. I et samfund, hvor alt socialt og økonomisk liv er reguleret af uret, er det vigtigt at kende den nøjagtige tid. Da atomure går mere jævnt end jorden drejer, kan man i hvert fald ikke skyde skylden for manglende punktighed på upræcise ure.

Reservemaskine til „Frk. Klokken“, o. 1970. „Frk. Klokken“ blev indført som tidssignal i 1939. I perioder var der op til 20.000 daglige henvendelser. Når man ringede op, hørte man Anna Sommers – og senere Marianne Gerners – stemme. De indtalte klokkeslæt blev lagret magnetisk på den roterende tromle. „Frk. Klokken“ eksisterer stadig, men nu som en digital funktion. Den oprindelige „Frk. Klokken“ blev omtalt i Museums-Posten nr. 1/2000. Foto: Jan Friis.

Stemmer fra fortiden

Af Marie Ørstedholm

„Bare på med sækken her og så lige et snuptag. Sækken ryger ned i kassen, og så videre til den næste. Det sker faktisk også, at der ryger lidt andet end bare konvolutter derned – men det skal vi ikke snakke om, vel?“

Fortællende figurer

Indrømmelsen i citatet er kun en af flere fra den muntre ungersvend, der tømmer postkasser på sin Nimbus i museets permanente udstillinger. Sammen med en række andre af museets historiske figurer giver han nu museets gæster et indblik i sit liv som medaktør i den danske kommunikationshistorie. Det sker ved en lyttepost opstillet ved figurernes side, hvor man kan høre dramatiserede fortællinger og tidsbilleder om fx Nimbus-budet i 1960'erne. Fortalt af figurerne selv.

En broget forsamling

Fortællingerne spænder vidt i tid og sted. I udstillingens afsnit om det tidlige postvæsen beder en stakkels postillon, der er fanget i et frygteligt uvejr, de højere magter om hjælp: „Åh Herre Jesus, lad os ikke køre fast; hvis vi kommer for sent, vanker der bøder fra postmesteren, og min kone bliver så vred.

Gode Gud, vi har ikke råd til at komme for sent“. I udstillingens afsnit om telefonens historie fortæller den unge telefonistinde indlevende om sit arbejde på KTAS' hovedcentral i Nørregade: „Her ser det jo nok lidt hektisk ud med alle de snore og paneler, og det kan være ganske støjende. Man må ikke være nervøst anlagt, og det er om at holde en god tone over for abonnenten. Ser De, det er aldrig abonnenten, der tager fejl!“

Teknologiens velsignelser

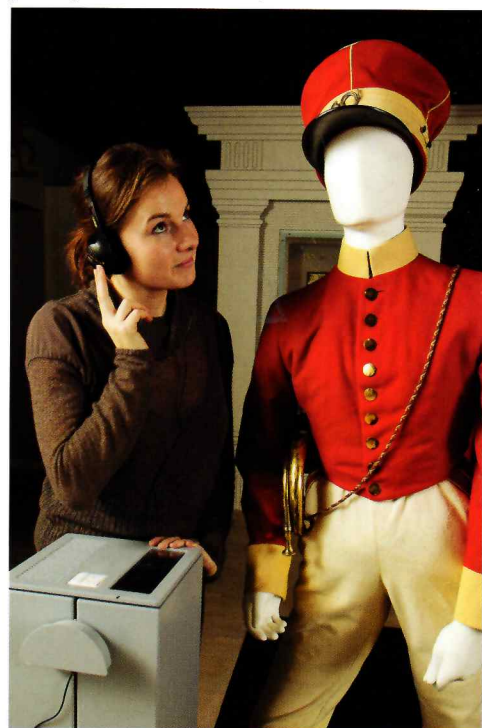
I udstillingens afsnit om vores egen tid tager en 17-årig tøs et minuts pause fra SMS'erne: „Prøv lige at dyrke min nye mobil: MP3-afspiller, tuner, kamera, farvedisplay og trådløs synkronisering med den bærbare. Det har jeg bare ønsket mig så længe. Hæng liiige på ... jeg skal lige se den her besked fra Josefine.“ En mand i 50-erne – måske pigens far? – forsøger forgæves at komme igennem til supportafdelingen og har efterhånden fået nok af al den nymodens teknik: „Nu har vi fået de her e-bokse, og vi skal se, hvad det gi'r af problemer hen ad vejen, så bli'r passwordet væk, og så skal vi ned og finde det. Dobbeltarbejde for os. Næ, du, jeg stoler sgu mere på et stykke papir fra starten!“

I udstillingernes øvrige persongalleri kan man bl.a. møde Dan-

marks første kvindelige telegrafist, kvindesagsforkæmperen Mathilde Fibiger, kontorassistenten fra Fjernskriverafdelingen i Købmagergade, samt en temmelig snakkesalig bureauvognsmedarbejder.

De fortællende figurer er udviklet i samarbejde med Zentropa Interaction som et nyt formidlings-tilbud i museets permanente udstillinger.

Postillonen, der i sin dramatiske fortælling trodser uvejr og dårlige veje for at få posten frem til tiden. Foto: Jan Friis.

Udgivet af:
©Post & Tele Museum
- en fond stiftet af
Post Danmark A/S og TDC A/S.

Redaktion:
Birgitte Wistoft (ansv.)
Erik Jensen
Marie Ørstedholm

Layout: Finn Evald
Repro og tryk: Holmen Center-Tryk,
Holbæk

MuseumsPosten udkommer fire
gange årligt og tilsendes gratis ved
henvendelse til museet. Næste num-
mer udgives i august 2003.

Oplag: 40.000
ISSN 0909-1920

Forsiden:
„Bulgar-ure“ i udstillingen
[HASTER!]. Foto: Jan Friis.

Adresse:
Post & Tele Museum
Købmagergade 37
Postboks 2053
1012 København K
Tlf.: 33 41 09 00
E-mail: museum@ptt-museum.dk
www.ptt-museum.dk

Åbningstider:
Museet
Tirsdag-lørdag kl. 10-17,
onsdag dog kl. 10-20,
søndag kl. 12-16. Mandag lukket.

Café Hovedtelegraf
Købmagergade 37, 5.
Tlf. 33 41 09 86
Samme åbningstider som museet,
men køkkenet lukker en time før
museets lukketid og er også lukket
kl. 16-17.30 på onsdage.

Studiehuset
Valkendorfsvej 9
Tlf. 33 41 09 00
Åbningstid:
Tirsdag-fredag kl. 10-15 samt den
første lørdag i måneden kl. 10-15.

DET SKER PÅ POST & TELE MUSEUM:

Frimærkeudgivelser

14. maj 2003 udgives to Europafrimærker over temaet plakatkunst. Motiverne er Ole Ficks plakat til Fools 5 – festivalen og Ole Woldbyes plakat for Thorvaldsens Museum. Samme dag udgives 3 frimærker med sjældne insekter: Døgnflue, bred vandkalv og kongeguldsmed.

27. august 2003 udgives 5 frimærker i serien „Danske boliger 2“ med motiver fra Bellahøj i Brønshøj, Anchersvej i Klampenborg, Gerthasminde i Odense, Solvang i Vallekilde og Stenbrogård v. Brørup. Endvidere to frimærker i serien „Frimærkekunst“. Motiverne er Sys Hindsbo: „Bæring, 2003“ og Poul Anker Bech: „Det Forjættede Land 2003“.

Til 3. august 2003

HASTER!

Kommunikationens stresshistorie

Udstillingen viser, hvordan forskellige tiders kommunikationsmuligheder har påvirket menneskets opfattelse af tid og rum. Før i tiden satte naturen betingelserne for kommunikationens hastighed. Nu synes mennesket at kunne sætte sig ud over enhver fysisk afstand. I udstillingen kan man teste sin viden om tid og rum, og ens egen tidsopfattelse vil blive sat på en alvorlig prøve.

Kærlighed søges!

Vi modtager stadig meget gerne henvendelser fra læsere om breve, der kan have interesse for os i forberedelserne af museets næste særudstilling om kærlighedsbreve og –budskaber til efteråret 2003. Vi er interesseret i enten meget spektakulære breve eller længere korrespondancer, der viser et kærlighedsforholds udvikling gennem brevene. Alle indsendelser bedes sendt som fotokopi til museet med navn og adresse mærket „Kærlighedsbreve“.

Café Hovedtelegraf

Til 27. april 2003

Knud Odde

Værker af den tidligere musiker i rockbandet Sort Sol. Omtalt i MuseumsPosten nr. 4/2002.

29. april til 3. august 2003

Lys over land!

Kirsten Klein (f. 1945) har både fotograferet og udstillet i store dele af verden, siden hun blev færdiguddannet i 1966. I dag bor hun på Mors, og det er navnlig på denne egn hun finder motiver og inspiration. Det er her, hun i særlige øjeblikke indfanger det lys, der gør hendes billeder til meget sanselige og poetiske registreringer af vejret, tidens og menneskets gang i landskabet. I udstillingen vises bl.a. de smukke landskabsmotiver, der udkom på frimærker i 2002.

Kirsten Kleins forlæg til 6-kronersfrimærket, der udkom den 15. maj 2002.

Fra 5. august 2003

SMS Nils Viga

Broderede sms-beskeder i form af korstingsbroderet hørlærred, der tilsammen danner værket „SMSing“. En af vores hurtigste kommunikationsformer udtrykt i et af vores langsomste medier, broderiet. Et nyt, kodet sprog får liv i et gammelt billedsprog.

For børn og unge

Kom og lav din egen hjemmeside under kyndig vejledning. Museets hjemmesideværksted er åbent hver onsdag kl. 14-20 og hver lørdag kl. 13-17.